

— И тримата, — приповторилъ спокойно селянинътъ.

— А ти отвърна на една. На мене ли?
Селянинътъ не отговорилъ нищо, а само покла-
тилъ глава: не!

— На мене тогава, — прибързалъ Студътъ.

Този път селянинътъ погледналъ и двамата и натъртилъ:

— Не, на вѣтъра!

— На вѣтъра ли? Че какво може да ти направи той? А пъкъ азъ, само като те пекна еднажъ, и ще те опека.

— А пъкъ азъ мога да те обърна на камъкъ! — натъртилъ Студътъ.

Тогава селянинътъ се подпрѣлъ на копралята си и усмихнато отговорилъ:

— Много, много сте слаби: когато има Вѣтъръ, Слънцето нищо не може да ми направи. А когато нѣма — Студътъ не ме плаши. Хайде сега съ здраве.

Тримата старци се погледнали и си заминали. Отъ тогава насетне никога не сж слизали заедно на земята.

Снѣжко — Бѣлодрешко.